



Sygn. akt V KK 619/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)
SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)
SSN Paweł Wiliński

Protokolant Anna Kuras

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie **A. W.** skazanego z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12
kk zw. z art. 65 § 1 kk,
P. Ź. skazanego z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk zw. z art.
65 § 1 kk, art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 18 grudnia 2019 r.
kasacji wniesionych przez obrońców
od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ś.
z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. akt VI K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym;**

2. zarządza zwrot A. W. opłaty od kasacji w kwocie 450 zł.

UZASADNIENIE

A. W. i P. Ż. zostali oskarżeni to, że:

1. w okresie pomiędzy 19 września 2007 roku a 29 grudnia 2010 r. w miejscowościach woj. (...) — Ś., W., B., K. działając wspólnie i w porozumieniu oraz przy częściowym współudziale M. W. z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i uczynienia w ten sposób z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu z tytułu paserstwa kradzionych pojazdów w podobny sposób w krótkich odstępach czasu przyjmowali i pomagali w ukryciu w przygotowanych pomieszczeniach, rozmontowaniu, usunięciu cech identyfikacyjnych i zbyciu pojazdów i ich wyposażenia oraz części samochodowych, uzyskanych za pomocą czynów zabronionych, szczegółowo wskazanych w pozycjach od 1-65 w pkt. 1 a/o, które ujawniono w całości lub odnaleziono ich fragmenty, części i pozostałości w różnych miejscach szczegółowo opisanych również w a/o, przy czym łączna wartość szkody wyniosła 2 564 059, 00 zł, co stanowi mienie znacznej wartości i czyniąc w ten sposób z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. o czyny z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w z w. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto P. Ż. został oskarżony o to, że:

2. w dniach 15 czerwca 2005 r. i 21 lipca 2005 r. w Ś. i w W. działając w krótkim odstępie czasu z góry powziętym zamiarem wyłudzenia poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne w postaci wystawienia paszportu ze swoim zdjęciem na nazwisko i dane osobowe K. T. w złożonym wówczas podaniu — kwestionariuszu paszportowym na nazwisko K. T. podrobił trzy podpisy K. T. oraz załączył do wniosku swoje zdjęcie paszportowe i składając wniosek paszportowy użył go jako autentyczny, a następnie odbierając paszport podrobił podpis K. T. w tym samym dokumencie kwitującym rzekomy autentyczny odbiór paszportu przez K. T., tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Ś. wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn.. akt VI K (...), oskarżonych A. W. i P. Ż., oraz dwóch innych oskarżonych występujących w sprawie, w ramach czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku uznał za

winnych tego, że w okresie pomiędzy 17 maja 2010 r. a 12 grudnia 2010 r. w miejscowościach woj. (...) — Ś., W., B., K. działając wspólnie i w porozumieniu oraz przy częściowym współudziale M. W. z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i uczynienia sobie w ten sposób z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu w podobny sposób w krótkich odstępach czasu przyjmowali i pomagali w ukryciu w przygotowanych pomieszczeniach, rozmontowaniu, usunięciu cech identyfikacyjnych i zbyciu wyposażenia oraz części samochodowych z pojazdów uzyskanych za pomocą czynów zabronionych, co zostało szczegółowo opisane w wyroku, przy czym łączna wartość szkody wyniosła 992 500 zł, co stanowiło mienie znacznej wartości, tj. popełnienia występku z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., wymierzył:

1. A. W. karę 3 lat pozbawienia wolności, a w oparciu o art. 33 § 2 k.k. karę 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych,
2. P. Ż. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w oparciu o art. 33 § 2 k.k. karę 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 złotych (w pkt I wyroku).

W ramach czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku oskarżonego P. Ż. Sąd uznał za winnego tego, że w okresie bliżej nieustalonym między 25 listopada 2008 r. a 30 czerwca 2009 r. przyjął jeden samochód szczegółowo opisany w wyroku, uzyskany za pomocą czynu zabronionego tj. skradziony z 25 na 26 listopada 2008 r. w Ś. na szkodę J. N. , tj. popełnienia występku 291 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu, stosując art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II wyroku). Nadto oskarżonego P. Ż. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. popełniania występku z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k., stosując art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku). Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył kary wymierzone P. Ż. w pkt I, II, III części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności (pkt

V wyroku). Na podstawie art. 46 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. orzeczono o nawiązkach na rzecz pokrzywdzonych (pkt IX i X wyroku).

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych P. Ż. oraz A. W., którzy zarzucili zaskarżonemu wyrokowi obrazę szeregu przepisów postępowania karnego oraz błędy w ustaleniach faktycznych, jak również złożyli szereg wniosków dowodowych o przesłuchanie wskazanych świadków.

Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. Akt IV Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego P. Ż. zaskarżając to orzeczenie w całości i zarzucając rażąco obrazę przepisów postępowania, a to:

1. „art. 6 k.p.k. w zw. z art. 401 § 1 i art. 404 § 1 k.p.k. poprzez przeprowadzenie rozprawy i nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o przerwę lub odroczenie rozprawy w dniu 19 lipca 2018 r. mimo wypowiedzenia przez P. Ż. upoważnienia do obrony swojemu obrońcy i złożenia przez niego wniosku o odroczenie rozprawy celem umożliwienia mu ustanowienia nowego obrońcy, a w konsekwencji uniemożliwienie oskarżonemu realizacji jego prawa do obrony formalnej w fazie głosów końcowych w postępowaniu odwoławczym, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem w niniejszej sprawie postępowanie odwoławcze nie sprowadzało się do ustnego podtrzymania apelacji, lecz trwało niemal rok i obejmowało uzupełniające postępowanie dowodowe, i to z wniosku obrońcy P. Ż., a zatem umożliwienie wygłoszenia mowy i podsumowania wyników postępowania odwoławczego nowo ustanowionemu obrońcy było konieczne dla zapewnienia oskarżonemu prawa do rzetelnego procesu, a jego zaniechanie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia,
2. art. 41 § 2 w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez pozostawienie bez rozpoznania zgłoszonego na rozprawie w dniu 29 czerwca 2018 r. wniosku oskarżonego o wyłączenie przewodniczącego składu, mimo że już z treści wniosku wynikało, że jego przyczyną jest okoliczność, która miała miejsce po rozpoczęciu przewodu sądowego, tj. odmowa uwzględnienia wniosku oskarżonego o odroczenie rozprawy celem umożliwienia uczestnictwa w rozprawie obrońcy głównemu, a zatem wniosek

winien być rozpoznany merytorycznie, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem nie sposób prognozować wyników merytorycznego rozpoznania wniosku, a nadto doprowadziło do naruszenia zasady obiektywizmu”.

Z uwagi na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu - Sądowi Okręgowemu w Ś..

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył także obrońca skazanego A. W. zarzucając:

1. „rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na jego treść, a to:
1. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., a polegającą na nierozważeniu i pobieżnym ustosunkowaniu się, w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia przez Sąd odwoławczy do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, jak i wspierającej je argumentacji, a przy tym na bezkrytycznym i arbitralnym zaakceptowaniu przez Sąd Okręgowy, niewątpliwie nieprawidłowej i wybiórczej oceny relewantnej materii dowodowej poczynionej przez Sąd I instancji, jak też dokonanej przez Sąd I instancji subsumcji zachowań inkryminowanych pod sądowemu A. W. jako realizujących znamiona stypizowane w treści art. 12 k.k. i art. 65 k.k., który to stan skutkował brakiem należytej kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu Rejonowego;
2. art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrony o przesłuchanie świadków wskazanych w pkt IV apelacji obrońcy z dnia 20 lipca 2017 r., które to postanowienie Sądu odwoławczego, oparte było na dowolnych i wręcz abstrakcyjnych przesłankach pomimo, że okoliczności na jakie dowody te zostały zawnioskowane, miały istotne znaczenie dla oceny winy A. W., w zakresie przypisanego mu przez Sąd Rejonowy występkę paserstwa oraz pomimo, że zostały złożone jeszcze przed wszczęciem postępowania odwoławczego, rozpoznawanego łącznie przez 6 kolejnych terminów, który to stan, nie tylko wykluczał możliwość oddalenia tego wniosku o uzupełniające przesłuchanie świadków, jako powołanego dla zwłoki w postępowaniu, a przede wszystkim, w związku z tezą dowodową zawartą w pkt IV petitum apelacji, jak też argumentacją przywołaną w uzasadnieniu wniosku dowodowego, jako nieprzydatnego do stwierdzenia za wnioskowanych przez obronę okoliczności”.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego oraz utrzymanego w mocy tym orzeczeniem wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przed Sądem I instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Ś. w odpowiedziach na kasacje wniósł o ich oddalenie, z tym że co do kasacji obrońcy P. Ż. jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacje obrońcy P. Ż. i A. W. okazały się zasadne w zakresie niżej wskazanym, co musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Rację ma bowiem obrońca P. Ż., gdy twierdzi, że na skutek pozostawienia bez rozpoznania zgłoszonego na rozprawie w dniu 29 czerwca 2018 r. wniosku o wyłączenie od udziału w sprawie przewodniczącego składu, na etapie postępowania odwoławczego doszło do rażącej obrazu art. 41 § 2 k.p.k., która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w Ś. na rozprawie apelacyjnej tego dnia wydał postanowienie na podstawie art. 41 § 2 k.p.k. o pozostawieniu wniosku o wyłączenie sędziego bez rozpoznania, *albowiem zgłoszony został po rozpoczęciu przewodu sądowego, a oskarżony nie wykazał by przyczyna wyłączenia powstała lub stała mu się wiadoma po rozpoczęciu przewodu*. Zdaniem Sądu Najwyższego, w układzie procesowym jaki zaistniał w niniejszej sprawie, tego rodzaju decyzja Sądu narusza w sposób istotny podstawową gwarancję oskarżonego jaką jest prawo do bezstronnego sądu, która wyraża się również możliwością kwestionowania tej bezstronności w drodze złożenia wniosku o wyłączenie sędziego ze sprawy oraz prawem do jego merytorycznego rozpoznania, jeżeli wniosek spełnia wymogi przewidziane prawem. Przepis art. 41 § 2 k.p.k. zezwala na zaniechanie merytorycznego rozpoznania wniosku, ale tylko w określonych sytuacjach, a więc gdy został złożony po rozpoczęciu przewodu sądowego, podlega on jednak merytorycznemu rozpoznaniu, gdy przyczyna wyłączenia powstała lub stała się stronie wiadoma po rozpoczęciu przewodu

sądowego. W sprawie tej wniosek o wyłączenie przewodniczącego składu, a zarazem sędziego sprawozdawcy oskarżony P. Ż. złożył w związku z odmową uwzględnienia wniosku oskarżonego o odroczenie rozprawy celem zapewnienia stawiennictwa na rozprawie obrońcy ustanowionego w sprawie. Zarówno niestawiennictwo tego obrońcy, wniosek oskarżonego o odroczenie rozprawy jak i decyzja Sądu miały miejsce tego samego dnia 29 czerwca 2018 r., a więc przyczyna wniosku o wyłączenie sędziego powstała po rozpoczęciu przewodu sądowego, skoro stanowiła ją okoliczność mająca miejsce bezpośrednio przed złożeniem wniosku. Sąd nie był więc uprawniony do pozostawienia wniosku bez rozpoznania z powołaniem się na przesłankę, która w rzeczywistości nie miała miejsca, lecz był zobligowany do przekazania wniosku o wyłączenie sędziego do merytorycznego rozpoznania. Sędzia oraz członkowie składu orzekającego mają obowiązek czuwania nad zachowaniem bezstronności orzekania, a niedopełnienie tego obowiązku narusza zasady obiektywizmu i prawa oskarżonego do bezstronnego sądu. Należy podkreślić, że w tej sprawie nie ma znaczenia, w jaki sposób zostałby rozpoznany wniosek oskarżonego i czy był on merytorycznie zasadny, jednakże pozostawienie go bez rozpoznania w takiej sytuacji jak w sprawie, a nie merytoryczne jego rozpoznanie, mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Podkreślić również należy, że na zasadność tego zarzutu kasacyjnego nie ma wpływu, czy w istocie Sąd Okręgowy rozpoznawał apelacje obrońców oskarżonych również na tym terminie, gdyż sędzia A. P. był sędziom sprawozdawcą w sprawie i brał udział w wydaniu wyroku w dniu 19 lipca 2018 r. To ostatnie zdanie wiąże się bezpośrednio z przyczyną uznania za zasadny zarzutu rażącej obrazy przepisów art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. podniesionego w apelacji obrońcy skazanego A. W., chociaż Sąd Najwyższy dostrzega naruszenie rażące tego przepisu zarówno w innych decyzjach Sądu odwoławczego, jak i w ich braku.

Oczywiście ma rację ten skarżący, że decyzja Sądu z dnia 29 czerwca 2018 r. o oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy A. W. na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. jest nie do zaakceptowania. Zauważyć należy, że sam upływ czasu od zdarzenia nie może być traktowany jako podstawa do oddalenia wniosku

dowodowego, jako nieprzydatnego do stwierdzenia okoliczności wskazanych w tezie dowodowej, gdyż Sąd nie jest uprawniony, by oceniać z góry, czy wnioskowany przez stronę świadek, będzie pamiętał lub nie okoliczności, w związku z którymi wniesiono o jego przesłuchanie. Stwierdzając natomiast, że wnioski dowodowe w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, Sąd całkowicie pomija fakt, że wnioski te, w zasadniczej części, zostały zawarte w apelacji obrońcy, która wpłynęła do Sądu w dniu 20 lipca 2017 r.

Istotniejsze w sprawie jest to, że sposób procedowania w tej sprawie przez Sąd Okręgowy w Ś. narusza wszelkie reguły rzetelnego procesu, co pozwala na stwierdzenie, że decyzja w sprawie wniosków dowodowych obrońcy nie została w sprawie w ogóle wydana.

Z wyroku tego Sądu z dnia 19 lipca 2018 r. wynika, że Sąd ten przyjmuje, że sprawa P. Ż. i A. W. była rozpoznawana na rozprawie w dniach 5 stycznia, 30 stycznia 15 marca i 29 czerwca 2018. Konieczne jest więc przypomnienie, a co wynika jednoznacznie z analizy akt sprawy, że przed terminem rozprawy w dniu 5 stycznia 2018 r., odbyły się rozprawy w dniach 20 października i 24 listopada 2017 r, z tym że skład orzekający był inny niż wskazany w obecnie zaskarżonym wyroku, a nadto nie były podejmowane żadne czynności merytoryczne.

Natomiast na rozprawie w dniu 5 stycznia 2018 r., Sąd Okręgowy w Ś. rozpoznawał sprawę w składzie, który wydał następnie wyrok, a z protokołu wynika, że bezpośrednio po sprawdzeniu obecności, Sąd przystąpił do przesłuchania świadka zawnioskowanego w apelacji obrońcy P. Ż.. Przewód sądowy nie został więc otwarty, a sędzia sprawozdawca nie złożył ustnego sprawozdania.

Na terminie rozprawy 30 stycznia 2018 r., skład Sądu był ten sam, co na rozprawie w dniu 5 stycznia 2018 r., ale nie były podejmowane żadne czynności merytoryczne.

W dniu 15 marca 2018 r. Sąd, w tym samym składzie, przesłuchał kolejnego świadka zawnioskowanego w apelacji obrońcy P. Ż..

Na rozprawie w dniu 29 czerwca 2018 r., skład Sądu pozostał niezmienny i zostały wydane postanowienia: w trybie art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. o oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy A. W. oraz w trybie art. 41 § 2 k.p.k. o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku oskarżonego P. Ż. o wyłączenie sędziego, co zostało powyżej omówione. Po zapadnięciu tych decyzji, jak wynika z protokołu rozprawy, *sędzia sprawozdawca A. P. złożył ustne sprawozdanie stosownie do art. 453 § 1 k.p.k. i odczytał akta sprawy w niezbędnym zakresie i ujawniono aktualne dane o karalności oskarżonych*. Podkreślić należy, że była to pierwsza czynność w tym postępowaniu podjęta w trybie art. 453 § 1 k.p.k. Bezpośrednio po tym został zamknięty przewód sądowy i przewodniczący udzielił głosu stronom zgodnie z art. 453 § 3 k.p.k. Swoje stanowisko wyrazili obrońca A. W. oraz prokurator, a celem kontynuowania głosów stron rozprawa została przerwana do dnia 10 lipca 2018 r.

W dniu 10 lipca 2018 r. skład Sądu uległ zmianie i w miejsce sędziego A. P. weszła sędzia S. W. . Z uwagi na niewskazanie tego terminu w wyroku, można by było przyjąć, że ta okoliczność nie ma istotnego znaczenia w sprawie, gdyby nie fakt, że ponownie *sędzia sprawozdawca A. P. złożył ustne sprawozdanie stosownie do art. 453 § 1 k.p.k. i odczytał akta sprawy w niezbędnym zakresie i ujawniono aktualne dane o karalności dot. oskarżonych*. Umieszczenie tego zapisu w protokole rozprawy jednoznacznie wskazuje, że doszło do zmiany składu orzekającego, przed którym został ponownie otwarty przewód sądowy. Rozprawa została odroczone na 19 lipca 2018 r.

W dniu 19 lipca 2018 r. do składu orzekającego powróciła ponownie sędzia A. P., a w związku z ponownym otwarciem przewodu sądowego w dniu 10 lipca 2018 r., ta zmiana składu mogłaby być traktowana w kategoriach bezwzględnej przyczyny odwoławczej, gdyby nie fakt, iż na terminie tej rozprawy ponownie został otwarty przewód sądowy, a *sędzia sprawozdawca A. P. złożył ustne sprawozdanie stosownie do art. 453 § 1 k.p.k. i odczytał akta sprawy w niezbędnym zakresie i ujawniono aktualne dane o karalności dot. oskarżonych*. Ponownie też przewodniczący udzielił głosu stronom zgodnie z art. 453 § 3 k.p.k., a następnie wydał Sąd odwoławczy wyrok.

Zdaniem Sądu Najwyższego taki sposób prowadzenia rozprawy jest niedopuszczalny i wskazuje, co najmniej, na całkowite lekceważenie obowiązków wynikający z przepisów kodeksu postępowania karnego nałożonych na przewodniczącego składu orzekającego. Tych zapisów zawartych w protokołach, a dotyczących czynności podejmowanych w trybie art. 453 k.p.k., nie można bowiem traktować jedynie w kategoriach np. omyłek pisarskich wynikających w wykorzystywania szablonów protokołów, o czym świadczy chociażby wielkość czcionki, używanej w całym protokole oraz brak takich zapisów w części z nich. Podkreślić należy, że to przewodniczący składu orzekającego kieruje przebiegiem rozprawy, poświadczając swoim podpisem zgodność protokołu z czynnościami podejmowanymi w jej trakcie. Przyjmując więc, że w istocie sprawa niniejsza była rozpoznawana jedynie na terminie 19 lipca 2018 r., to sprawa nie jest obarczona bezwzględną przyczyną odwoławczą, natomiast zostały w sposób rażący naruszone przepisy postępowania, szczególnie regulujące przebieg postępowania dowodowego, co powoduje konieczność stwierdzenia, że wnioski dowodowe obrońcy A. W. nie zostały w ogóle rozpoznane.

Zauważyć należy, że rozpoznanie obu kasacji do powyżej wskazanych uchybień jest wystarczające do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, który winien rozpoznać w pełnym zakresie zarzuty podniesione w apelacjach oraz ustosunkować się, zgodnie z obowiązującym prawem, do wniosków dowodowych obrońców.

Z uwagi na uwzględnienie kasacji, Sąd w oparciu o art. 527 § 4 k.p.k. zarządził zwrot A. W. opłaty od kasacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku